

FRANS
APOSTOLISK KONSTITUSJON
VULTUM DEI QUAERERE
OM KVINNELIG KONTEMPLATIVT KLOSTERLIV

1. Å søke Guds ansikt har til alle tider vært en del av menneskehetens historie. Fra opphavet av er vi, menn og kvinner, kalt til en kjærlighetens dialog med vår Skaper.¹ Ja, menneskene preges av en iboende religiøs dimensjon som ikke kan fortrenkes; en iboende religiøsitet som driver menneskehjertet til å søke det Absolutte – Gud – ut i fra et dypt følt, dog ikke alltid fullt ut bevisst behov. Denne søken forener alle mennesker av god vilje. Selv mange selv-erklærte ikke-troende erkjenner denne dype hjertets lengsel som finnes i alle mennesker, en tørst etter lykke og fylde av liv som aldri tilfredsstilles helt og fullt.

Den hellige Augustin uttrykte denne lengsel meget treffende i sine *Bekjennelser*: ”Du har skapt oss til deg, og vårt hjerte er urolig inntil det hviler i deg.”² Denne hjertets rastløshet springer ut av en dyp erkjennelse: Det er Gud som tar initiativet. Før menneskene søker Gud, søker Gud selv menneskene og drar dem til seg på mysteriøst vis.

Når vi søker Gud, oppdager vi også at ingen av oss lever for seg selv. Tvert imot kalles vi til å, i troens lys, bevege oss ut av oss selv, bort fra vår egen selvopptatthet, dradd mot Guds hellige ansikt og ”den hellige grunn ‘den andre’ utgjør”³, mot en stadig dypere erfaring av fellesskap.

I kraft av sin dåp, er alle kristne og alle gudviede kalt til å legge ut på en slik pilegrimsferd på leting etter den sanne Gud. Gjennom Den hellige ånds virke blir det til en *sequela pressius Christi*, en vei som leder til en stadig dypere forvandling og dannelse av personen i Kristi bilde. Denne vandring kommer til uttrykk på en særlig måte i ordenslivet, og spesielt i det monastiske liv, som fra begynnelsen av ble betraktet som en særpreget form for det å leve ut sin dåp.

2. I kraft av sin vigsel ”følger [de gudviede] Herren på en særegen måte, en profetisk måte”⁴. De er kalt til å gjenkjenne tegn på Guds nærvær i dagliglivet og til med visdom å forstå hvilke spørsmål Gud stiller oss og dagens mennesker. Den store utfordring enhver gudviet står overfor, er å være utholdende i sin søken etter Gud ”med troens blikk, i en verden som ikke erkjenner hans nærvær”⁵ og stadig å fortsette å holde frem for denne verden Kristi liv i kyskhets, fattigdom og lydighet som et troverdig og pålitelig tegn. Slik blir de ”en levende ‘utlegning av Guds ord”.⁶

---

¹ Jfr. Det annet vatikankonsils pastorale konstitusjon *Gaudium et spes*, 19.

² I, 1, 1: PL 32, 661. Norsk oversettelse: Oddmund Hjelde (Aschehaug, 1961).

³ Jfr. Apostolisk formanings *Evangelii gaudium* (24. november 2013), 169: AAS 105 (2013), 1091.

⁴ Apostolisk brev til alle ordensfolk i anledning av det gudviede livs år (21. november 2014), II, 2: AAS 106 (2014), 941. Norsk oversettelse: Stein-Morten Omre, katolsk.no.

⁵ Johannes Paul II, post-synodal apostolisk formanings *Vita consecrata* (25. mars 1996), 68: AAS 88 (1996), 443.

⁶ Benedikt XVI, post-synodal apostolisk formanings *Verbum Domini* (30. september 2010), 59: AAS 102 (2010), 754.

Helt siden de første spirer av denne spesielle gudviede livsform vokste frem i Kirken, har menn og kvinner, kalt av Gud og grepet av kjærlighet til ham, viet sine liv utelukkende til å søke hans ansikt, i lengsel etter å finne og kontemplere Gud midt i verden. Disse fellesskap er som byer bygget på fjelltopper eller lys satt i en stake (Matt 5,14-15). Til tross for sitt enkle liv, representerer de på synlig vis det mål som hele Kirkens fellesskap vandrer mot. For Kirken ”vandrer gjennom tiden med øynene vendt mot den fremtidige gjenopprettelse av alle ting i Kristus”,⁷ og forkynner derfor allerede nå himmelens herlighet.⁸

3. Peters ord, ”Herre, det er godt at vi er her” (Matt 17,4), har en spesiell betydning for alle gudviede, og i særdeleshet for de kontemplative. Dypt forenet med alle andre kristne kall, som alle er ”forskjellige stråler som springer ut fra Kristus, det ene lys, hvis glans opplyser Kirkens ansikt”,⁹ ”vier [de kontemplative] store deler av dagen til å etterligne Guds Mor, hun som med utholdenhet grunnet på sin sønns ord og gjerninger (jfr. Luk 2,19.51), og Maria fra Betania, som satt ved Herrens føtter og lyttet oppmerksomt til hans ord (jfr. Luk 10,38).”¹⁰ Deres liv, ”skjult med Kristus i Gud” (jfr. Kol 3,3), blir et bilde på ubetinget kjærlighet til Herren, han som selv var den første kontemplative. De er i den grad fokusert på Kristus at de kan si med apostelen ”å leve er for meg Kristus” (Fil 1,21). Slik uttrykker de den alttopplukende karakter som er hjertet i et kontemplativt kall.¹¹

De kontemplative er menn og kvinner midt i menneskehetens historie, tiltrukket av Kristi herlighets glans, han som er ”den fagreste blant menneskene” (Sal 45,3). Slik er deres plass i Kirkens og verdens hjerte.¹² Nettopp i sin stadige søken etter Gud finner de det fremste tegn på og kriterium for ektheten i sitt gudviede liv. Den hellige Benedikt, det vestlige klosterlivs far, understreker at en munk er en som søker Gud med hele sin eksistens. Han insisterer på at det må undersøkes hvorvidt en som ønsker å tre inn i klosteret virkelig søker Gud, ”*si revera Deum quaerit*”.¹³

På en særlig måte har utallige gudviede kvinner ned gjennom århundrene viet, og fortsetter å vie, ”hele sitt liv og all sin aktivitet til å kontemplere Gud”,¹⁴ som et profetisk tegn på Kirken, jomfru, brud og mor. Deres liv er et levende tegn og vitnesbyrd på den trofasthet Gud stadig støtter og leder sitt folk ved, gjennom alle historiens begivenheter.

4. Det monastiske liv er et enhetens element i møte med andre kristne konfesjoner.¹⁵ Det antar en spesifikk form som profeti og tegn, en form som ”kan og bør utøve en virksom tiltrekningskraft på alle Kirkens medlemmer, så de blir mer villige til å oppfylle kristenlivets

---

⁷ Johannes Paul II, post-synodal apostolisk formaning *Vita consecrata* (25. mars 1996), 59: AAS 88 (1996), 432.

⁸ Jfr. CIC can. 573 § 1.

⁹ Johannes Paul II, post-synodal apostolisk formaning *Vita consecrata* (25. mars 1996), 16: AAS 88 (1996), 389.

¹⁰ Benedikt XVI, post-synodal apostolisk formaning *Verbum Domini* (30. september 2010), 83: AAS 102 (2010), 754.

¹¹ Jfr. Johannes Paul II, post-synodal apostolisk formaning *Vita consecrata* (25. mars 1996), 18: AAS 88 (1996), 391-392.

¹² Jfr. Det annet vatikankonsils dogmatiske konstitusjon *Lumen gentium*, 44; Johannes Paul II, post-synodal apostolisk formaning *Vita consecrata* (25. mars 1996), 3.29: AAS 88 (1996), 379.402.

¹³ *Regula*, 58,7.

¹⁴ Johannes Paul II, post-synodal apostolisk formaning *Vita consecrata* (25. mars 1996), 8: AAS 88 (1996), 382-383.

¹⁵ Id., apostolisk brev *Oriente lumen* (2. mai 1995), 9: AAS 87 (1995), 754.

krav”¹⁶ Bønnens fellesskap, spesielt kontemplative kommuniter, som ”i kraft av sin adskillelse fra verden er desto tettere knyttet til Kristus, verdens hjerte”,¹⁷ representerer ikke en mer fullkommen måte å leve ut evangeliet på. De er snarere der som en hjelp til å skjelne og som en oppmuntring til tjeneste for hele Kirken, ved at de lever ut dåpens krav. Ja, de er som en veiviser, et veiskilt, som peker ut en retning, en vei å vandre. De skal minne hele Guds folk om den fremste og dypeste mening med det kristne liv.¹⁸

Uttrykk for respekt, ros og takknemlighet for det gudviede liv og det kontemplative klosterliv

5. Fra de tidligste århundrer av har Kirken satt stor pris på og vist ekte kjærlighet til de menn og kvinner som i lydighet mot Faderens kall og Åndens innskytelser, har valgt å følge Kristus ”på en mere intens måte”¹⁹ for å vie seg til ham med udelt hjerte (jfr. 1 Kor 7,34). Drevet av ubetinget kjærlighet til Kristus og til hele menneskeheten, spesielt de fattige og lidende, er de kalt til å etterligne Jesu jordiske liv i kyskhets, fattigdom og lydighet, hver på sin måte – som viglede jomfruer, enker, eneboere, munk og ordensfolk.²⁰

Det kontemplative klosterliv, som i hovedsak består av kvinner, er rotfestet i klosterets stillhet og frembringer en rik høst av nåde og barmhjertighet. Kvinnens kontemplative liv har alltid representert, i og for Kirken, Kirkens eget bedende hjerte, et forråd av nåde og apostolisk fruktbarhet, et synlig vitnesbyrd om mysteriet og om de mange forskjellige uttrykk for hellighet.²¹

Opprinnelig dreide det seg om enkeltmenneskers livserfaring, jomfruer viet til Kristus som en naturlig konsekvens av sitt behov for gi et kjærlighetens svar på Brudgommens kjærlighet. Imidlertid ble denne livsformen raskt anerkjent som en egen stand eller orden, og Kirken begynte å ta imot offentlige løfter om jomfruelighet. Med tiden sluttet de fleste viglede jomfruer seg sammen i ulike former for fellesskap som Kirken ønsket å beskytte og bevare ved hjelp av en passende disiplin. Klausuren ble til for å bevare deres særegne ånd og det kontemplative mål for disse husene. Gjennom et samspill mellom Åndens virke i hjertene, hvor den stadig inspirerte til nye former for disippelliv, og Kirkens moderlige omsorg, vokste det gradvis frem former for kontemplativt og rent kontemplativt liv slik vi kjenner dem i dag.²² I vesten kom den kontemplative ånd til uttrykk i en mengde ulike karismer, mens den i øst bevarte en større ensartethet,²³ selv om den alltid bærer vitnesbyrd om rikdommen og skjønnheten i et liv fullstendig viet til Gud.

Livserfaringen til disse søstrene som levde helt fokusert på den Herre de elsket som sin første og eneste kjærlighet (jfr. Hos 2,21-25), har gjennom århundrene båret rik frukt i

---

¹⁶ Det annet vatikankonsils dogmatiske konstitusjon *Lumen gentium*, 44.

¹⁷ Benedikt XVI, post-synodal apostolisk formaning *Verbum Domini* (30. september 2010), 83: *AAS* 102 (2010), 754.

¹⁸ Jfr. Det annet vatikankonsils dekret *Perfectae caritatis*, 5.

¹⁹ *Ibid*, 1.

²⁰ Jfr. Johannes Paul II, post-synodal apostolisk formaning *Vita consecrata* (25. mars 1996), 14: *AAS* 88 (1996), 387.

²¹ Jfr. Det annet vatikankonsils dogmatiske konstitusjon *Lumen gentium*, 46; Id. dekret *Christus Dominus*, 35; Id. dekret *Perfectae caritatis*, 7.9; *CIC* can. 674.

²² Jfr. *CIC* can. 667 § 2-3.

²³ Jfr. Johannes Paul II, apostolisk brev *Oriente lumen* (2. mai 1995), 9: *AAS* 87 (1995), 754.

hellighet og misjon. I hvilken grad har ikke den bønn og de offer som stråler ut fra klostrene beriket apostolisk virke? Og hvor stor er ikke den glede og den profetiske kraft som forkynnes for verden gjennom klostrenes stillhet?

La oss synge takksigelseshymnen til ”den allerhøyeste, allmektige og gode Herre” – ”*Laudato si!*”²⁴ – for alle de hellighets og nådes frukter Herren alltid har skjenket oss gjennom kvinners klosterliv.

6. Kjære kontemplative søstre, uten dere, hvordan ville Kirken sett ut, hvordan ville det være for alle som lever ”i utkanten” av det menneskelige samfunn og alle som tjener i misjonens ”grenseland”? Kirken verdsetter deres liv i fullstendig selvhengivelse meget høyt. Kirken stoler på deres bønn og deres offer for å kunne bringe evangeliets glade budskap til verden av i dag. Kirken trenger dere!

Det er ikke lett for verden å forstå deres egenartede kall og deres skjulte sendelse – i alle fall ikke for den store del av den som domineres av maktens, rikdommens og forbrukskulturens logikk. Og likevel er det nettopp deres kall og deres sendelse denne verden så sårt trenger. Verden har samme akutte behov for dere som en sjømann på urolig sjø har behov for et fyrtårn som kan lede ham trygt i havn. Vær fyrtårn for menneskene nær dere, men mest av alt for dem som er langt borte. Vær fakler som kan lede menn og kvinner på deres vei gjennom tidens mørke natt. Vær vektere som venter på morgengry (jfr. Jes 21,11-12), som forkynner solrenningen (jfr. Luk 1,78). Ved deres forklarede liv, og med enkle ord dere har meditert lenge over i stillhet, vis oss ham som er veien, sannheten og livet (jfr. Joh 14,6), Herren som alene gir oss fylde av mening og liv i overflod (jfr. Joh 10,10). Rop ut til oss, som Andreas til Simon: ”Vi har funnet Herren” (jfr. Joh 1,40). Som Maria Magdalena på påskemorgen, forkynn for oss: ”Jeg har sett Herren” (Joh 20,18). Hold levende og verdsett deres selvhengivelses profetiske karakter. Vær ikke redd for å leve gleden i det evangeliske liv fullt ut, i samsvar med deres karisme.

Kirkens oppfølging og veiledning

Konsilenes og pavenes læreembete har alltid, gjennom viktige dokumenter, vist en særlig omtanke for alle former for gudviet liv. Blant disse har de to store dokumenter fra Det annet vatikankonsil en spesiell stilling: Den dogmatiske konstitusjon om Kirken, *Lumen gentium*, og dekretet om ordenslivets fornyelse, *Perfectae caritatis*.

Førstnevnte viser det gudviede livs plass i ekklesiologien, som en del av Guds folk gjennom det felles kall til hellighet og den innvielse alle har fått i dåpen.²⁵ Sistnevnte kaller alle gudviede til en hensiktsmessig fornyelse i samsvar med de endrede forhold i tiden. For å veilede dem i dette, nedsetter dokumentet følgende ufravikelige kriterier: trofasthet til Kristus, til evangeliet, til ens egen karisme, til Kirken og til menneskene i vår tid.²⁶

Vi kan heller ikke unngå å nevne min forgjenger den hellige Johannes Paul IIs post-synodale apostoliske formaning *Vita Consecrata*. Dette dokumentet høstet den rike frukt frembrakt av bispesynoden om det gudviede liv, og inneholder elementer som er og forblir

²⁴ Frans av Assisi, *Solsangen*, 1.

²⁵ Det annet vatikankonsils dogmatiske konstitusjon *Lumen gentium*, 44.

²⁶ Jfr. Det annet vatikankonsils dekret *Perfectae caritatis*, 2.

viktige for den stadige fornyelse av det gudviede liv og dets klare vitnesbyrd om evangeliet i vår tid (jfr. spesielt nr. 59 og nr. 68).

I tillegg kan vi nevne de følgende dokumenter som uttrykk for den stadige hjelp og veiledning gitt til det kontemplative liv:

- Direktivene *Potissimum Institutioni* (2. februar 1990) fra Kongregasjonen for Institutter for konsekret liv og Selskaper for apostolisk liv (KIKLSAL) viet lengre avsnitt spesielt til det kontemplative liv (kap. IV,78-85).
- *Sviluppi*, et inter-dikasterielt dokument av 6. januar 1992, behandlet problemet med synkende antall kall til det gudviede liv generelt og, i noe mindre grad, til det kontemplative liv spesielt (nr. 81).
- *Den Katolske Kirkes Katekisme*, promulgert ved den apostoliske konstitusjon *Fidei depositum* (11. oktober 1992), er et godt redskap for å hjelpe de troende å forstå deres livsform. Spesielt gjelder dette nr. 915-933, som omhandler alle dets ulike former. Nr. 1672 behandler deres ikke-sakramentale vigsel og velsignelsen av abbeder og abbedisser. Nr. 1974 og 2012 knytter de ti bud til løftet om å leve etter de evangeliske råd. Nr. 2518 viser den tette forbindelse mellom hjertets renhet, som i saligprisningene får løfte om å få se Gud, og kjærligheten til troens sannheter. Nr. 1691 og 268 roser den trofaste forbønn som stadig bæres frem for Gud i kontemplative klostre – unike og uerstattelige rom for harmonisk forening mellom personlig og felles bønn. Nr. 2715 fremhever på sin side de kontemplatives privilegium: å holde blikket festet på Jesus og på hans livs og virkes mysterier.
- KIKLSALs instruksjon *Congregavit nos* (2. februar 1994) knytter, i nr. 10 og 34, stillhet og ensomhet til de dype utfordringer i felleslivet, og understreker sammenhengen mellom adskillelse fra verden og bønnens atmosfære i det daglige liv.
- KIKLSALs instruksjon *Verbi Sponsa, Ecclesia* (13. mai 1999) presenterte i art. 1-8 en imponerende historisk og systematisk syntese av Magisteriets forutgående fremstilling av betydningen av kvinneklostrenes klausurerte livsform, sett både i et eskatologisk perspektiv og et misjonsperspektiv.
- Endelig oppfordret KIKLSALs instruksjon *Starting Afresh from Christ* (19. mai 2002) alle gudviede til uopphørlig å kontemplere Kristi ansikt. Den holder frem kontemplative munkers og nonners livsform som høydepunktet i Kirkens lovprisning og stille bønn (nr. 25), og roser dem for alltid å ha bevart tidebønnene og eukaristien i sentrum av sitt liv (ibid.).

8. Femti år etter Det annet vatikankonsil har jeg, etter tilbørlig konsultasjon og moden overveielse, ansett det som nødvendig å gi Kirken, med særlig henblikk på klostrene i den latinske ritus, den foreliggende apostoliske konstitusjon. Den tar i betraktning både den intense og fruktbare reise vi har gjennomført de siste tiår, i lys av Det annet vatikankonsils lære, og endringer i den sosiokulturelle kontekst. De siste tiår har ført med seg raske historiske forandringer som kaller oss til dialog, samtidig som de grunnleggende verdier i det kontemplative liv må opprettholdes. Det er nettopp ved disse verdiene – stillhet, oppmerksom lydhørhet, kallet til et indre liv, stabilitet – det kontemplative liv kan og må utfordre samtidens tenkemåte.

Ved dette dokument ønsker jeg å understreke min personlige aktelse, samt hele Kirkens takknemlighet, for den unike form for Kristi etterfølgelse – *sequela Christi* – kontemplative nonner lever ut. For mange er det et utelukkende kontemplativt liv, hvilket er en uvurderlig gave Den hellige ånd stadig vekker på nytt i Kirkens midte.

På de punkter hvor det er nødvendig eller ønskelig, vil Kongregasjonen for Institutter for konsekret liv og Selskaper for apostolisk liv håndtere konkrete spørsmål og opprette avtaler med Kongregasjonen for Folkenes Evangelisering og Kongregasjonen for Østkirkene.

Essensielle elementer i det kontemplative liv

9. Helt fra de første århundrer av har det kontemplative liv alltid vært å finne i Kirken, og det har opplevd både storhetstider og perioder med forfall og tilbakegang. Slik har det vært på grunn av Herrens stadige nærvær, samt Kirkens egen evne til å fornye og tilpasse seg endringer i samfunnet. Det kontemplative liv har alltid fortsatt å søke Guds åsyn og har holdt fast på den ubetingede kjærlighet til Kristus som sitt særlige kjennetegn.

Det gudviede liv er en kjærlighetshistorie, en historie full av lidenskapelig kjærlighet til Herren og til menneskene. I det kontemplative liv utfolder denne historien seg dag etter dag i en lidenskapelig søken etter å få skue Guds åsyn i et nært forhold til ham. Som kontemplative kvinner svarer dere Herren Kristus som ”elsket oss først” (1 Joh 4,19) og ”ga seg selv for oss” (Ef 5,2), ved å gi hele deres liv, ved å leve i ham og for ham, ”til lov og pris for hans herlighet” (Ef 1,12). Ved deres kontemplative liv er dere Kirkens stemme som uten opphør lovpriser, takker, ber og går i forbønn for hele menneskeheten. Ved deres bønn er dere Guds medarbeidere, som hjelper de falne lemmer på hans herliggjorte kropp å reise seg igjen.²⁷

I deres personlige og felles bønn erfarer dere at Herren er skatten i deres liv (jfr. Luk 12,34), deres eneste gode, ”pur godhet, høyeste gode”, deres ”rikdom og tilfredsstillelse”.²⁸ Gradvis forstår dere, i utholdende tro, at ”Gud alene er nok”,²⁹ og at dere har valgt den gode del (jfr. Luk 10,42). Dere har overgitt dere og festet blikket på Herren, trukket dere tilbake, inn i deres hjertes lønnkammer (jfr. Matt 6,5), i klosterets bebodde ensomhet og livet i fellesskap. Slik er dere blitt et bilde på Kristus som søker å møte Faderen oppe i fjellet (jfr. Matt 14,23).

10. Gjennom århundrene har Kirken alltid sett på Maria som den fremste kontemplative – *summa contemplatrix*.³⁰ Fra bebudelsen til oppstandelsen, gjennom den troens pilgrimsferd som kulminerte ved korsets fot, holdt Maria aldri opp med å kontemplere det mysterium som levde i henne. I Maria får vi et glimt av den kontemplatives mystiske reise, grunnfestet i en ydmyk visdom som får smake og dveler ved fullbyrdelsens mysterium.

Etter Marias eksempel har den kontemplative Gud som sitt sentrum. Gud er hans eller hennes *unum necessarium* (jfr. Luk 10,42). I sammenligning ses alt annet i et annerledes perspektiv fordi det skues med nye øyne. Kontemplative mennesker ser verdien i de materielle ting, men lar dem ikke legge beslag på hjertet eller formørke sinnet. Tvert i mot, disse ting blir som en stige som lar oss stige opp mot Gud. For et kontemplativt menneske taler alt om den Høyeste!³¹ De som fordyper seg i kontemplasjonens mysterium, ser ting med åndelige øyne. Dette setter dem i stand til å se verden og andre mennesker slik Gud ser dem, mens andre ”har øyne, men kan ikke se” (Sal 115,5; 135,16; jfr. Jer 5,21), for de ser med kjødelige øyne.

11. Kontemplasjon innebærer altså å, i Kristus Jesus som alltid har ansiktet vendt mot Faderen (jfr. Joh 1,18), ha et blikk forklaret av Den hellige ånd, et blikk fylt av ærefrykt for Gud og hans underverk. Kontemplasjon innebærer et rent sinn, hvor Ordets ekko og Åndens stemme lyder som lyden av skjør stillhet (jfr. 1 Kong 19,12). Det er ikke uten grunn at tro er

---

²⁷ Jfr Klara av Assisi, *Tredje brev til Agnes av Bøhmen*, 8.

²⁸ Frans av Assisi, *Lodi al Dio Altissimo*, 3.5.

²⁹ Teresa av Avila, *Obras Completas. Poesias*, Editorial Monte Carmelo, Burgos, 2011, 1368.

³⁰ Jfr. Denis Karteuseren, *Enarrationes in cap. 3 Can. Cant. XI, 6*, in *Doctoris Ecstatici D. Dionysii Cartusiani Opera Omnia VII*, Typis Cartusiae, Monstrolii, 1898, 361.

³¹ Frans av Assisi, *Solsangen*, 4.

kontemplasjonens mor; ja, tro er både porten til og frukten av kontemplasjon. Det er bare ved et tillitsfullt ”her er jeg!” (jfr. Luk 2,38), man kan tre inn i mysteriet.

Stillheten og freden i et samlet hjerte og sinn kan støte på listige fristelser. Kontemplasjonen kan bli en åndelig kamp som modig må kjempes i hele Kirkens navn og til beste for den. Kirken ser hen til dere som trofaste vektere, sterke og utholdende i kamp. Blant de farligste fristelsene kontemplative utsettes for, finner vi det ørkenfedrene kalte ”middagsdemonen”. Det er fristelsen til apati, til rutine, til å bli demotivert og gi etter for en paralyserende åndelig slapphet. Som jeg bemerket i den apostoliske formaning *Evangelii Gaudium*, leder dette litt etter litt til ”en grav-psykologi... som utvikler seg, og langsomt forvandler kristne til mumier i et museum. Desillusjonerte i forhold til virkeligheten, til Kirken og til seg selv, opplever de en vedvarende fristelse til å klynge seg til en søtladet melankoli, fattig på håp, som inntar deres hjerter som ‘den mest verdifulle av alle djevelens giftige eliksirer’.”³²

Områder med behov for refleksjon og fornyede retningslinjer

12. For å hjelpe kontemplative kvinner å nå målet for deres spesifikke kall slik det er beskrevet ovenfor, inviterer jeg til refleksjon og til et arbeid med å skjelne Guds vilje når det gjelder tolv aspekter ved det gudviede liv generelt og det monastiske liv spesielt. Disse aspekter er utdanning, bønn, Guds ord, eukaristiens og forsoningens sakramenter, livet i fellesskap, autonomi, føderasjoner, klausur, arbeid, stillhet, kommunikasjonsmedia og askese. Resultatet av denne refleksjonsprosess vil så måtte settes ut i livet på måter som respekterer de ulike monastiske familiers spesifikke karismer. Samtidig må de respektere de regulativer som gis mot slutten av denne konstitusjon, samt praktiske retningslinjer som om kort tid vil sendes ut av Kongregasjonen for Institutter for konsekrent liv og Selskaper for apostolisk liv.

Utdannelse

13. En gudviet persons utdanning er en reise som skal lede en til å bli formet etter Herren Jesu bilde og til å bli ham lik i sinn og hjerte, i hans fullstendige selvhengivelse til Faderen. Det er en prosess som aldri tar slutt og som har til hensikt å berøre hele mennesket, like til personlighetens dypeste sjikt, slik at gudviede menn og kvinner, i hele sin måte å tenke og være på, vitner om sin fulle og gledesfylte tilhørighet til Kristus. Dette krever en stadig omvendelse til Gud. Hjertet, sinnet og hele livet skal formes, og både den menneskelige, den kulturelle, den åndelige og den pastorale dimensjon integreres.³³

Utdannelsen av de kontemplative rettes på en særlig måte mot en harmonisk forening med Gud og med ens medsøstre i stillhetens atmosfære og i rammen av det daglige liv innenfor klosterets klausur.

14. Gud Faderen er læremesteren *par excellence*, men bruker menneskelige instrumenter til sitt verk. De som er ansvarlige for utdannelsen er eldre brødre og søstre hvis fremste oppgave er å vise ”skjønnheten i Kristi etterfølgelse og verdien av den karisme hvor den virkelig gjøres”.³⁴

Utdannelsen, spesielt vedvarende, livslang læring, er et essensielt element i ordensfolks spesielle vigsel,³⁵ og det daglige liv i fellesskap er jordsmonnet den er rotfestet i. Av den grunn bør søstrene huske at klosteret selv er det sted hvor utdannelsesprosessen

³² Nr. 83: *AAS* 105 (2013), 1054-1055.

³³ Jfr. Johannes Paul II, post-synodal apostolisk formaning *Vita consecrata* (25. mars 1996), 65: *AAS* 88 (1996), 441; *CIC* can. 664.

³⁴ *Ibid.* 66: *AAS* 88 (1996), 442.

³⁵ *Ibid.* 69: *AAS* 88 (1996), 444; *CIC* can. 661.

normalt finner sted, og at fellesskapets liv, i alle dets uttrykk, bør bidra til denne prosessen.

15. I dagens sosiale, kulturelle og religiøse kontekst er det viktig å skjelne kall og ånder med stor omhu, uten å falle for fristelsen til vurdere alt med henblikk på antall og effektivitet.³⁶ Klostrene må sørge for at kandidater får personlig oppfølging og en tilpasset plan for sin klosterutdannelse, og alltid huske at ”lang nok tid må settes av”³⁷ for den grunnleggende fasen av klosterutdannelsen, samt for tiden etter de timelige løfter: så langt det er mulig, ikke mindre enn ni år, men ikke mer enn tolv.³⁸

Bønn

16. Liturgisk og personlig bønn er grunnleggende og nødvendig for å nærme deres kontemplasjon. Om ”bønn er ‘kjernen’ i det gudviede liv”,³⁹ er den det *a foritori* for det kontemplative liv. Mange mennesker i dag vet ikke hvordan de skal be. Mange føler ikke noe behov for å be, eller har et forhold til Gud som begrenses til rop om hjelp i vanskelige tider når de ikke har noen andre å gå til. For andre er bønn kun lovprisning i gode øyeblikk. Ved å resitere og synges Guds pris i tidebønnene, ber dere også for disse menneskene og som profetene, går dere i forbønn for hele verdens frelse.⁴⁰ Personlig bønn hjelper dere å forbli forenet med Herren som grenene med vintreet, slik at deres liv kan bære frukt i mengde (jfr. Joh 15,1-5). Likevel må dere aldri glemme at et liv i bønn og kontemplasjon aldri må leves som en form for selvopptatthet; det må utvide hjertene deres så de omfavner hele menneskeheten, spesielt de lidende.

Ved deres forbønn spiller dere en grunnleggende rolle i Kirkens liv. Dere bærer i bønn de mange av våre brødre og søstre som sitter i fengsel, migranter, flyktninger og ofre for forfølgelse. Deres forbønn omfavner de mange familier som strever, arbeidsløse, fattige, syke og mennesker som strever med avhengighetsproblematikk, for bare å nevne noen av de mer prekære situasjoner. Dere er lik dem som bar den lamme mannen til Jesus for at han skulle helbrede ham (jfr. Mark 2,2-12). I deres bønn bærer dere natt og dag frem for Gud livene til de mange av våre brødre og søstre som av forskjellige grunner ikke selv kan komme til ham for å erfare hans helbredelse, selv om han tålmodig venter på dem. Ved deres bønn kan dere helbrede mange sår.

I kontemplasjonen av Kristus, er Jomfru Maria vår fremste modell. Hennes Sønnens ansikt tilhører henne på en særlig måte. Hun er Mor og Læremester for alle som søker å nå den fullkomne likhet med Sønnens bilde, og med sitt eksempel og sitt moderlige nærvær støtter hun dere i deres daglige trofasthet i bønn (jfr. Apg 1,14), Guds barns bønn.⁴¹

17. 2. Mosebok viser oss hvordan Moses avgjorde folkets skjebne nettopp ved sin bønn. Han sikret dem seier over fienden, så lenge han holdt hendene løftet i bønn om hjelp fra Herren (jfr. 17,11). Dette slår meg som et bilde som uttrykker sterkt og klart hvor kraftig og virkningsfull deres bønn for hele menneskeheten er, såvel som for Kirken og spesielt for de lidende og trengende. Nå, som da, kan vi tenke at menneskehetens skjebne avgjøres av

---

³⁶ Kongregasjonen for Institutter for konsekret liv og Selskaper for apostolisk liv, instruksjon *Starting Afresh from Christ. A Renewed Commitment to Consecrated Life in the Third Millennium* (19. mai 2002), 18.

³⁷ Jfr. Johannes Paul II, post-synodal apostolisk formaning *Vita consecrata* (25. mars 1996), 65; *AAS* 88 (1996), 441.

³⁸ Jfr. *CIC can.* 648 § 1.3; 657 § 2.

³⁹ *Ord ved avslutningen av messen* 2. februar 2016: *L'Osservatore Romano*, 4. februar 2016, s.6; jfr. *CIC can.* 673.

⁴⁰ Jfr. Det annet vatikankonsils konstitusjon *Sacrosanctum concilium*, 83; *CIC can.* 1173 og 1174 § 1.

⁴¹ Jfr. Benedikt XVI: *Katekese* (28. desember 2011); *CIC can.* 663 § 4.; Kongregasjonen for Institutter for konsekret liv og Selskaper for apostolisk liv, instruksjon *The Service of Authority and Obedience* (11. mai 2008), 31.

kontemplative kvinners bedende hjerter og løftede hender. Av den grunn oppfordrer jeg dere til å forbli trofaste i liturgisk og personlig bønn, ifølge deres konstitusjoner. Sistnevnte er en forberedelse til, og en forlengelse av, førstnevnte. Jeg oppfordrer dere til ”ikke å la noe komme foran gudstjenesten”,⁴² slik at ingenting får hindre, forstyrre eller avbryte denne bønnens tjeneste.⁴³ Slik vil dere gjennom kontemplasjon bli stadig mer formet etter Kristi bilde⁴⁴ og deres fellesskap vil bli sanne bønnens skoler.

18. Alt dette krever en spiritualitet rotfestet i Guds ord, i det sakramentale livs kraft, i det kirkelige Magisteriums lære og deres grunnleggeres skrifter, en spiritualitet som setter dere i stand til å bli både himmelens og jordens døtre, disipler og misjonærer, alt i følge deres egen spesielle livsform. Det fordrer også en gradvis opplæring i personlig og liturgisk bønneliv, og nettopp i kontemplasjon, uten å glemme at disse fremfor alt næres av korsets ”anstøtelige skjønnhet”.

Guds ords sentrale stilling

19. Et av de mest betydningsfulle elementer i det monastiske liv generelt, er den sentrale plass Guds ord innehar i det personlige og felles liv. Den hellige Benedikt fremhevet dette da han ba sine munkes om gjerne å lytte til hellig lesning: ”*lectiones sanctas libenter audire*”.⁴⁵ Gjennom tidene har det monastiske liv vært et sted hvor praksisen av *lectio divina* er blitt bevart. I dag anbefales *lectio divina* til hele Guds folk, og alle ordensfolk er forpliktet til det.⁴⁶ Også dere er derfor kalt til å la *lectio* nære deres kontemplasjon og deres daglige liv, slik at dere kan dele denne erfaringen av å bli forvandlet gjennom Guds ord, med prester, diakoner, andre gudviede og legfolk. Se på dette som en sann kirkelig tjeneste.

Bønn og kontemplasjon er uten tvil den mest passende kontekst for å motta Guds ord. Samtidig har begge deler selv sitt utspring i at vi lytter til dette ord. Hele Kirken, og i særdeleshet fellesskap viet et rent kontemplativt liv, trenger å gjenoppdage Guds ord sentrale stilling, det som er, med min forgjenger den hellige Johannes Paul IIs ord, ”den første kilde til all spiritualitet.”⁴⁷ Guds ord må nære deres liv, deres bønn, deres kontemplasjon og deres daglige pilgrimsferd. Det må bli et enhetens og fellesskapets (*communio*) prinsipp for deres kommuniteter og fraterniteter. De er nemlig kalt til å ta imot Guds ord, grunne på det, kontemplere det og til å gå sammen om å sette det ut i livet, formidle og dele fruktene av denne erfaringen. Slik kan dere vokse i en ekte *communio*-spiritualitet.⁴⁸ Her oppfordrer jeg dere til å ”unngå risikoen ved en individualistisk tilnærming, og huske at Guds ord er gitt oss nettopp for å bygge fellesskap, å forene oss i Sannheten på vår vei til Gud... Derfor må vi alltid nærme oss de hellige tekster i enhet med Kirken”.⁴⁹

20. *Lectio divina*, en meditativ lesning av Guds ord, er en kunst som hjelper oss å bevege oss fra den bibelske tekst til livet. Det er en eksistensiell tolkning av Den hellige skrift. Ved den

⁴² Benedikt, *Regula*, 43,3. Norsk oversettelse Mette Nygård (Efrém Forlag, 2009).

⁴³ Jfr. Frans av Assisi, *Regola non bollata*, XXIII, 31.

⁴⁴ Jfr. Klara av Assisi, *Tredje brev til Agnes av Bøhmen*, 12.13.

⁴⁵ *Regula*, 4,55.

⁴⁶ Benedikt XVI, post-synodal apostolisk formaning *Verbum Domini* (30. september 2010), 86: *AAS* 102 (2010), 757; jfr. *CIC can.* 663 § 3.

⁴⁷ Johannes Paul II, post-synodal apostolisk formaning *Vita consecrata* (25. mars 1996), 94: *AAS* 88 (1996), 469; jfr. *CIC can.* 758.

⁴⁸ Jfr. Kongregasjonen for Institutter for konsekret liv og Selskaper for apostolisk liv, instruksjon *Starting Afresh from Christ. A Renewed Commitment to Consecrated Life in the Third Millennium* (19. mai 2002), 25; Johannes Paul II, apostolisk brev *Novo millennio ineunte* (6. januar 2001), 43: *AAS* 93 (2001), 297.

⁴⁹ Jfr. Benedikt XVI, post-synodal apostolisk formaning *Verbum Domini* (30. september 2010), 86: *AAS* 102 (2010), 758; *CIC can.* 754; 755.

kan vi bygge bro mellom spiritualitet og dagligliv, mellom tro og liv. Prosessen som *lectio divina* innleder, er ment å skulle føre oss fra å høre til å lære å kjenne, og fra kjennskap til kjærlighet.

Takket være fornyelsen innen bibelforskning og bevegelsen for å fremme Bibelen, spesielt i kjølvannet av Det annet vatikankonsils dogmatiske konstitusjon *Dei Verbum*, inviteres alle til å ha et nært forhold til Skriften. Ved en bedende og utholdende lesning av bibelteksten blir samtale med Gud en realitet i Guds folks dagligliv. *Lectio divina* bør hjelpe dere til å dyrke hjertets lydhørhet, visdom og innsikt (jfr. 1 Kong 3,9.12), slik at dere utvikler en slags overnaturlig intuisjon, lik den som gjorde at deres grunnleggere var i stand til å unngå å formes etter denne verdens sinnelag, men fornyet deres sinn og lot dem ”dømme om hva som er Guds vilje, det gode, det som er til glede for Gud, det fullkomne” (Rom 12,2).⁵⁰

21. Hele deres dagsrytme, både personlig og felles, bør være innrettet rundt Guds ord. Slik vil deres fellesskap bli skoler hvor dere oppmerksomt lytter til ordet, setter det ut i livet og forkynner det til alle dere møter.

Endelig, glem aldri at ”*lectio*-prosessen ikke er fullbyrdet før den har ført frem til handling (*actio*); handling som gjør at den troende gir sitt liv for andre i kjærlighet”⁵¹. Bare slik bærer den frukt i mengde langs veien vi vandrer for å likedannes med Kristus, målet for hele vårt liv.

Eukaristiens og forsoningens sakramenter

22. Eukaristien er sakramentet *par excellence* for et personlig møte med Jesus: ”Eukaristien bærer i seg fylde av Kirkens åndelige skatt, nemlig Kristus selv.”⁵² Eukaristien er hjertet i ethvert døpt menneskes liv, og også i det gudviede liv. Derfor er den selve kjernen i det kontemplative liv. Ja, deres selvhengivelse gir dere på en særlig måte del i påskemysteriets død og oppstandelse, nærværende i eukaristien. Vår felles brødsbrytelse gjentar og gjør nærværende Jesu selvhengivelse. ”Herren brøt seg selv, bryter seg selv, for vår skyld” og ber oss om å ”gi oss selv, bryte oss selv for andres skyld”.⁵³ For at dette mysterium skal kunne stråle frem i all sin rikdom og aktualiseres i våre liv, må feiringen av eukaristien forberedes nøye, med omhu, skjønnhet og enkelhet, og alle må delta fullt ut i feiringen, med bevissthet og tro.

I eukaristien gjenkjenner troens øyne Jesus.⁵⁴ Den hellige Johannes Paul II minner oss om at ”å kontemplere Kristus innebærer å være i stand til å gjenkjenne ham overalt hvor han viser seg, i hans mange ulike former for nærvær, men fremfor alt i hans legemes og blods levende sakrament. Kirken lever av Kristus i eukaristien; hun næres av ham og ved ham opplyses hun. Eukaristien er både et troens mysterium og et ‘lysets mysterium’. Hver gang Kirken feirer eukaristien, kan de troende på en måte gjenoppleve erfaringen til de to disiplene på vei til Emmaus: ‘Da ble øynene deres åpnet, så de kjente ham igjen’ (Luk 24,31).”⁵⁵ Eukaristien fører oss hver dag inn i kjærlighetens mysterium, kjærligheten mellom brud og brudgom: ”Kristus er Kirkens brudgom, som han er verdens frelser. Eukaristien er vår frelses sakrament. Det er brudgommens og brudens sakrament.”⁵⁶

⁵⁰ Jfr. Johannes Paul II, post-synodal apostolisk formaning *Vita consecrata* (25. mars 1996), 94: *AAS* 88 (1996), 470.

⁵¹ Benedikt XVI, post-synodal apostolisk formaning *Verbum Domini* (30. september 2010), 87: *AAS* 102 (2010), 759.

⁵² Jfr. Det annet vatikankonsils dekret *Presbyterorum ordinis*, 5; *CIC* can. 899.

⁵³ *Preken på høytiden for Kristi legeme og blod* (26. mai 2016): *L'Osservatore Romano*, 27 - 28. mai 2016, s.8; jfr. *CIC* can. 663 § 2.

⁵⁴ Jfr. Johannes Paul II, *Preken på høytiden for Kristi legeme og blod* (14. juni 2001), 3: *AAS* 93 (2001), 656.

⁵⁵ Id., encyklika *Ecclesia de Eucharistia* (17. april 2003), 6: *AAS* 95 (2003), 437.

⁵⁶ Id., apostolisk brev *Mulieris dignitatem* (15. august 1988), 26: *AAS* 80 (1988), 176.

Følgelig er den praksis at man forlenger feiringen ved å stille ut Sakramentet til tilbedelse ved messens slutt, en prisverdig tradisjon. Her gis en gyllen anledning til åndelig å fordøye Ordets brød som ble brutt for oss under messen og til å fortsette vår takksigelse.

23. Eukaristien vekker i oss en beslutning om stadig omvendelse, som finner sitt sakramentale uttrykk i forsoningens sakrament. Måtte hyppig feiring av dette sakrament, individuelt eller i fellesskap, bli for dere en spesiell hjelp til å kontemplere Jesus Kristus, Faderens barmhjertige ansikt,⁵⁷ til å fornye deres hjerter og renske deres forhold til Gud i kontemplasjon.

Gleden i erfaringen av Guds tilgivelse, som dere mottar i dette sakramentet, gir dere nåde til å bli hans barmhjertighets profeter og tjenere, redskaper for forsoning, tilgivelse og fred. Verden i dag trenger sårt slike profeter og tjenere.

Søsterlig liv i fellesskap

24. Livet som brødre og søstre i fellesskap er et essensielt element i ordenslivet generelt, og monastisk liv spesielt, dog på ulik måte i følge de ulike karismer.

Fellesskapet, den relasjon som kalles *communio*, er en manifestasjon av den kjærlighet som springer frem i Faderens hjerte og som utøses i våre hjerter ved Ånden Jesus sendte oss. Det er ved å gjøre denne virkelighet synlig at Kirken, Guds familie, blir et tegn på dyp forening med ham og viser seg som det hjem hvor en slik livgivende erfaring er tilgjengelig for alle. Ved å kalle noen menn og kvinner til å dele hans liv, skaper Kristus Herren et fellesskap som synliggjør ”en kapasitet for å dele godene, for broderlig/søsterlig kjærlighet, for felles prosjekter og aktiviteter; en kapasitet som kommer av at man har tatt imot invitasjonen til å følge ham på en friere og nærmere måte.”⁵⁸ Felleslivet, hvor gudviede menn og kvinner søker å bli ”ett hjerte og én sjel” (Apg 4,32) etter den første kristne menighetens eksempel, ”har som mål å være et meningsfylt vitnesbyrd om Treenigheten”.⁵⁹

25. Livet som brødre og søstre i fellesskap er en gjenspeiling av Guds egen måte å være og å gi seg selv på. Det vitner om at ”Gud er kjærlighet” (1 Joh 4,8.16). Det gudviede liv bekjenner troen på, og lever av, kjærligheten mellom Faderen, Sønnen og Den hellige ånd. Slik blir fellesskapet av brødre og søstre et nådens avbilde av Gud som er en kjærlighetens Treenighet.

I motsetning til eremittene, som lever ”i stillhet og ensomhet”,⁶⁰ og som også holdes høyt i ære i Kirken, innebærer det monastiske liv et fellesliv som stadig skal vokse mot en mer autentisk broderlig og søsterlig *communio*; det skal bli *koinonia*. Dette betyr at alle medlemmer må anse seg som delaktige i å bygge fellesskapet, og ikke bare som mottagere av dets eventuelle fordeler. Et fellesskap eksisterer i den grad det blir til og bygges opp gjennom hvert enkelt medlems bidrag, alt etter de forskjellige personers ulike gaver, ved en felleslivets spiritualitet som gjør at alle opplever at de hører til.⁶¹ Bare slik kan livet i fellesskap bidra til at de enkelte medlemmer får den gjensidige støtte de trenger for å leve sitt kall fullt ut.⁶²

26. Dere som har engasjert dere i det monastiske liv, må aldri glemme at vår tids menn og kvinner forventer seg et vitnesbyrd om ekte broderlig fellesskap. I et samfunn preget av splittelse og ulikheter, ser de hen til dere for et vitnesbyrd om at et liv i fellesskap er både mulig og tilfredsstillende (jfr. Sal 133,1), tross forskjeller i alder, utdannelse og til og med

⁵⁷ Jfr. Bullen *Misericordiae Vultus*, I: AAS 107 (2015), 399; CIC can. 664; 630.

⁵⁸ Kongregasjonen for Institutter for konsekret liv og Selskaper for apostolisk liv, instruksjon *Fraternal Life in Community*, ”*Congregavit nos in unum Christi amor*” (2. februar 1994), 10.

⁵⁹ Johannes Paul II, post-synodal apostolisk formaning *Vita consecrata* (25. mars 1996), 21: AAS 88 (1996), 395.

⁶⁰ CIC can. 603.

⁶¹ Johannes Paul II, apostolisk brev *Novo millennio ineunte* (6. januar 2001), 43: AAS 93 (2001), 296-297.

⁶² Jfr. Det annet vatikankonsils dekret *Perfectae caritatis*, 15; CIC can. 602.

kultur. Deres fellesskap må være troverdige tegn på at disse forskjellene ikke er hindringer for et felles liv, men at de tvert i mot beriker det. Husk at enhet og fellesskap ikke er det samme som uniformitet, og at de næres av dialog, av at man deler med hverandre, av gjensidig hjelp og dyp medfølelse, spesielt med de svakeste og mest trengende.

27. Til slutt, glem aldri at livet i fellesskap også er den primære form for evangelisering: ”Ved dette skal alle forstå at dere er mine disipler: at dere har kjærlighet til hverandre. (Joh 13,34-35). Derfor formaner jeg dere til ikke å unnlate å gjøre bruk av de midler Kirken foreslår og tilbyr for å styrke felleslivet,⁶³ og til alltid å være våkne og oppmerksomme når det gjelder dette sensitive, men helt grunnleggende aspekt ved den monastiske livsform. I tillegg til å dele Guds ord og gudserfaringer, samt felles refleksjon for å skjelne Guds vilje og ta beslutninger, ”bør vi huske broderlig tilrettevisning, ransakelse av livsførsel og andre former hentet fra tradisjonen. Dette er konkrete måter for oss å gi oss hen i tjeneste for andre, og stille de gaver Ånden så rikelig skjenker oss til disposisjon for fellesskapet, for dets oppbyggelse og dets sendelse i verden.”⁶⁴

Som jeg oppfordret dere til under mitt nylige møte med gudviede menn og kvinner i Roma, ved avslutningen av året for det gudviede liv,⁶⁵ prøv å opprettholde nærhet til deres søstre, som Herren har gitt dere som en verdifull gave. Det er, som den hellige Benedikt minner oss om, essensielt i felleslivet både å ”ære de eldre” og ”elske de yngre”.⁶⁶ Felleslivets fruktbarhet er også rotfestet i denne nødvendige innsats for å forene minnet om fortiden med løftet om fremtiden, og holde dem i balanse.

Klostrenes autonomi

28. Autonomi fremmer stabilitet og intern enhet i hver enkelt kommunitet, og sikrer slik de beste forutsetninger for kontemplasjon. Imidlertid må autonomi aldri forstås som uavhengighet eller isolasjon, spesielt fra andre klostre innen samme orden eller åndelige familie.

29. ”Ingen bidrar til å skape en fremtid ved å isolere seg, ved å stole på sine egne krefter alene, men tvert imot ved å se seg selv som en del av et ekte fellesskap hvor det alltid er åpenhet for å møtes, for å føre dialog, å lytte oppmerksomt, å gi og å ta imot hjelp”.⁶⁷ Av den grunn, vær nøye med å unngå ”selvopptatthets sykdom”⁶⁸ og pass på å bevare en sans for verdien av fellesskapsbånd mellom ulike klostre, som en åpen port mot fremtiden og som en måte å oppdatere og uttrykke de varige og nedskrevne verdier i deres autonomi på.⁶⁹

Føderasjoner

30. En føderasjon er en viktig fellesskaps-struktur mellom klostre av samme åndelige familie, for å unngå at de ender i isolasjon.

Hovedhensikten med en føderasjon er å fremme det kontemplative liv i medlemsklostrene, i samsvar med deres respektive karismer, og å sikre støtte og hjelp til grunnleggende utdanning og livslang læring, samt til å dekke praktiske behov, gjennom

---

⁶³ Kongregasjonen for Institutter for konsekret liv og Selskaper for apostolisk liv, instruksjon *Fraternal Life in Community*, ”*Congregavit nos in unum Christi amor*” (2. februar 1994); CIC can. 607 § 2; 608; 665; 699 § 1.

⁶⁴ *Ibid.* 32; CIC can. 619; 630; 664.

⁶⁵ Jfr. *Tale til deltagerne i jubileet for det gudviede liv*, 1. februar 2016: *L'Osservatore Romano*, 1 -2. februar 2016, s.8.

⁶⁶ Benedikt, *Regula*, 4,70-71.

⁶⁷ Apostolisk brev til alle ordensfolk i anledning av det gudviede livs år (21. november 2014), II, 3: *AAS* 106 (2014), 943.

⁶⁸ *Ibid.*

⁶⁹ Jfr. *Ibid.*; CIC can. 614-615; 628 § 2-1; 630 § 3; 638 § 4; 684 § 3; 688 § 2; 699 § 2; 708; 1428 § 1-2.

utveksling av søstre og å dele materielle goder. Med disse mål for øye, bør eksistensen av føderasjoner oppmuntres og bli mer utbredt.⁷⁰

Klausuren

31. Adskillelse fra verden er nødvendig for alle som følger Kristus i ordenslivet, men den blir spesielt tydelig i deres tilfelle som kontemplative søstre, ved klausuren, som markerer en indre helligdom, Kirkens brudekammer: ”Et tegn på foreningen mellom Kirken som brud og hennes Herre, som hun elsker over alt annet, i sin eksklusivitet.”⁷¹

Klausuren har kanonisk tatt form på fire forskjellige måter, med ulike grader.⁷² I tillegg til den alminnelige form som er felles for alle ordenshus, finnes tre andre som er typiske for kontemplative kommuniter, nemlig den pavelige, den konstitusjonelle og den monastiske. Pavelig klausur ”retter seg etter normer gitt av den Apostoliske Stol”.⁷³ Den ”utelukker all form for ytre apostolat.”⁷⁴ Konstitusjonell klausur defineres av regler i de respektive konstitusjoner, mens monastisk klausur kan, selv om den karakteriseres av ”en strengere disiplin”⁷⁵ enn den alminnelige klausur, åpne for mer varierte former for gjestfrihet og inkludering av mennesker utenfra. Dette i tillegg til kommunitetens primære oppgave, nemlig å feire liturgien, og alt ifølge de respektive konstitusjoner. Alminnelig klausur er den minst restriktive form av de fire.⁷⁶

Ulike måter å leve ut klausuren på innen samme orden, bør ikke anses som et hinder for enhet, men snarere som en berikelse. Det handler om å harmonisere ulike innfallsvinkler i en høyere enhet.⁷⁷ Denne enhet kan få konkrete uttrykk i ulike former for møter og samarbeid, spesielt i forbindelse med utdanning, både i den første, grunnleggende fasen og senere.⁷⁸

Arbeid

31. Også arbeidet er en måte for dere å ta del i det arbeid Gud Skaperen utfører i verden. Denne form for aktivitet knytter dere nært til alle som ansvarsfullt arbeider for å leve av sine henders verk (jfr. 1 Mos 3,19) og på den måten gir sitt bidrag til skaperverket og tjener menneskeheten. Arbeidet viser på en særlig måte deres solidaritet med de fattige som ikke har annet å leve av enn sitt arbeid, og som ofte, selv om de arbeider, likevel er avhengige av hjelp og støtte fra sine brødre og søstre for å klare seg.

De store kontemplative helgener har advart oss og sagt at arbeidet aldri må få kvele den kontemplative ånd, og deres liv er ment å leves i ”reell fattigdom og enkelhet, hardt arbeid og nøysomhet” slik deres høytidelige løfte om evangelisk fattigdom krever.⁷⁹ Deres arbeid må derfor utføres med omhu og trofasthet, uten å gi etter for dagens kultur og dens mentalitet som er så dominert av effektivitet og konstant aktivitet. Den benediktinske tradisjons ”*ora et labora*” bør alltid inspirere dere og hjelpe dere å finne den rette balanse mellom å søke det Absolutte og å engasjere dere fullt ut i deres daglige oppgaver, mellom kontemplasjonens fred og innsats i arbeid.

---

⁷⁰ Jfr. *CIC* can. 582; 684 § 3.

⁷¹ Johannes Paul II, post-synodal apostolisk formaning *Vita consecrata* (25. mars 1996), 59: *AAS* 88 (1996), 431.

⁷² Jfr. *Ibid* 59; *CIC* can. 667.

⁷³ *Ibid.* can. 667 § 3.

⁷⁴ *Ibid.* can. 674.

⁷⁵ *Ibid.* can. 667 § 2.

⁷⁶ *Ibid.* can. 667 § 1.

⁷⁷ Jfr. J. M. Bergoglio, Innlegg 13. oktober 1994, på bispesynoden viet *det gudviede liv og dets misjon i Kirken og verden* (in *Vida religiosa/Vie Religieuse* 115, n.7, juli-september 2013).

⁷⁸ Apostolisk brev til alle ordensfolk i anledning av det gudviede livs år (21. november 2014), II, 3: *AAS* 106 (2014), 942-943.

⁷⁹ Jfr. *CIC* can. 660.

Stillhet

33. Når det gjelder det kontemplative liv, og spesielt det rent kontemplative liv, ser jeg det som viktig å være oppmerksom på stillheten – den stillhet som er fylt av Guds nærvær – som et nødvendig rom for å kunne høre og grunne på (*ruminatio*) Guds ord. Stillhet er en forutsetning for det troens blikk som gjør oss i stand til å ta imot Guds nærvær i vårt eget liv, i de brødre og søstre Herren gir oss, og i de hendelser som finner sted i dagens verden. Stillhet innebærer å gi avkall på sitt eget for å vokse i mottagelighet. Indre støy gjør det umulig å ta imot noen eller noe. Deres rent kontemplative liv fordrer ”tid og evne til å være stille og lytte”⁸⁰ til Gud og til menneskehetens rop. Drevet av den kjærlighet hver og en av dere har til Herren, la deres fysiske tunge stilne og la Åndens tunge tale.⁸¹

Som eksempel på dette, har dere den allerhelligste Marias stillhet, hun som kunne ta imot Ordet fordi hun var en stillhetens kvinne – ikke en steril eller tom stillhet, nei, en stillhet rik på fylde. Jomfrumorens stillhet var også full av kjærlighet, for kjærligheten forbereder oss alltid på å ta imot den Andre og de andre.

Moderne kommunikasjonsmidler

34. I vårt samfunn har den digitale kultur nå en avgjørende innvirkning på hvordan vi formes, både i vår måte å tenke på og vår måte å omgås verden og spesielt andre mennesker på. Kontemplative kommuniteter er ikke immune mot dette kulturelle klima. Disse medier kan åpenbart vise seg meget nyttige, både innen utdanning og kommunikasjon. Samtidig oppfordrer jeg dere til fornuftig refleksjon og varsomhet rundt bruken av dem, for å sikre at de virkelig forblir hjelpemidler for utdanning til det kontemplative liv og nødvendig kommunikasjon, og ikke fører til at man kaster bort tid eller rømmer fra felleslivets utfordringer og krav. De bør heller ikke få skade deres kall eller bli en hindring for å leve et liv helt viet kontemplasjon.⁸²

Askese

35. Å praktisere askese, ved å benytte seg av alle de hjelpemidler Kirken stiller til disposisjon for å øve seg i selvkontroll og rensing hjertet, er også en vei til frigjøring fra ”verdslighet”. Askese foster et liv i harmoni med evangeliets indre logikk, nemlig gavens logikk, spesielt selvhengivelsen som det naturlige svar på deres livs første og eneste kjærlighet. Slik vil dere bli i stand til å møte, ikke bare deres brødres og søstres forventninger, men også de moralske og åndelige krav som ligger iboende i de tre evangeliske råd dere ved deres høytidelige løfter har lovet å leve etter.⁸³

Det liv dere da lever, i fullstendig selvhengivelse, får slik en profetisk betydning. Deres nøkternhet, deres frihet i forhold til materielle ting, deres overgivelse i lydighet, deres åpenhet i mellommenneskelige forhold – alt dette får en mer radikal og krevende karakter ved at dere frivillig gir avkall på ”rom”, på kontakter, på så mange av skaperverkets goder... som en spesiell måte å bære frem deres kropp som et levende offer”.⁸⁴ At dere har valgt et liv i stabilitet – *stabilitas* – blir et talende tegn på trofasthet i vår globaliserte verden, som er så vant til at man er stadig mer i bevegelse og flytter på seg stadig oftere, med den risiko det innebærer for at mange mennesker aldri slår rot noe sted.

I det klausurerte klosterliv blir relasjoner mellom brødre og søstre enda mer krevende

⁸⁰ *Budskap til den 48. verdensdagen for sosial kommunikasjon* (1. juni 2014), AAS 106 (2014), 114; jfr.

Kongregasjonen for Institutter for konsekret liv og Selskaper for apostolisk liv, instruksjon *Fraternal Life in Community*, ”*Congregavit nos in unum Christi amor*” (2. februar 1994), 10;34.

⁸¹ Jfr. Klara av Assisi, *Fjerde brev til Agnes av Bøhmen*, 35.

⁸² Jfr. *CIC* can. 666.

⁸³ Jfr. *Ord ved avslutningen av messen* 2. februar 2016: *L'Osservatore Romano*, 4. februar 2016, s.6; *CIC* can. 599-601; 1191-1192.

⁸⁴ Johannes Paul II, post-synodal apostolisk formaning *Vita consecrata* (25. mars 1996), 59: AAS 88 (1996), 431.

enn ellers,⁸⁵ fordi kontakten i slike fellesskap er konstant og tett. Ved å opprettholde nærhet til deres brødre og søstre, tross uenigheter som må ryddes opp i, tross spenninger og konflikter som må løses, og svakheter som må aksepteres, kan dere være til eksempel og hjelp for Guds folk og for hele verden, som så ofte sønderrives av konflikt og splittelse. Askens vei er også et måte å erkjenne deres egen svakhet på, og å overgi den til Guds ømme barmhjertighet, og kommunitetens.

Til slutt: Trofast asketisk praksis er nødvendig for å kunne utøve våre daglige oppgaver med kjærlighet og trofasthet, for å kunne se dem som muligheter til å dele skjebne med våre mange brødre og søstre rundt om i verden, og som et lavmælt og fruktbringende offer for deres behov.

Nonnenes vitnesbyrd

36. Kjære søstre, alt jeg har skrevet i denne apostoliske konstitusjon er ment som et bidrag for å hjelpe dere som har gått inn i det kontemplative liv, å fornye deres levemåte og deres tjeneste i Kirken. Måtte Herren alltid være nærværende og aktiv i deres hjerter, og gjenskape dere helt i sitt bilde, hvilket jo er det endelige mål for det kontemplative liv.⁸⁶ Måtte deres kommuniteter og fraterniteter bli sanne bønnens og kontemplasjonens skoler.

Verden og Kirken trenger dere som fyrtårn som lyser og viser vei for vår tids menn og kvinner. Dette må være deres profetiske vitnesbyrd. Dere har ikke valgt å flykte fra verden på grunn av frykt, slik noen kanskje tror, men å forbli i verden uten å være av verden (jfr. Joh 18,19). Selv om dere er adskilt fra verden ved de tegn som viser deres tilhørighet til Kristus, går dere utrettelig i forbønn for menneskeheten og bringer frem for Herren dens angst og håp, dens gleder og sorger.⁸⁷

Berøv oss ikke deres deltagelse i å bygge en stadig mer menneskelig og derfor evangelisk verden. I forening med Herren, hør ropet som stiger opp fra deres brødre og søstre (jfr. 2 Mos 3,7; Jak 5,4) som er ofre for ”bruk-og-kast-kulturen”,⁸⁸ eller ganske enkelt trenger evangeliets lys. Utøv den kunst det er å lytte, hvilken ”består i mer enn bare å høre”,⁸⁹ og ”gjestfrihetens spiritualitet”, ved å åpne deres hjerter for og bære i deres bønn alt som berører våre brødre og søstre, skapt i Guds bilde (jfr. 1 Mos 1,26), Som jeg påpekte i den apostoliske formaning *Evangelii Gaudium*: ”[F]orbønn for andre leder oss ikke bort fra sann kontemplasjon, for autentisk kontemplasjon har alltid rom for andre.”⁹⁰

Slik vil deres vitnesbyrd så å si være et nødvendig element som utfyller vitnesbyrdet fra de kontemplative mennesker som lever midt i verden og vitner om evangeliet mens de samtidig er fullt ut engasjert i å bygge den jordiske stad.

37. Kjære kontemplative søstre, dere vet bedre enn noen at deres form for gudviet liv, som alle andre former, ”er en gave til Kirken, oppstår og vokser innenfor Kirken, og er fullstendig rettet mot Kirkens beste”.⁹¹ Vær da utholdende i dyp enhet med Kirken, slik at dere, i dens midte, kan bli en levende fortsettelse av Marias mysterium, hun som er jomfru, brud og mor, og som tar imot og tar vare på Ordet for å kunne gi det tilbake til verden. På den måten vil

---

⁸⁵ Kongregasjonen for Institutter for konsekret liv og Selskaper for apostolisk liv, instruksjon *Fraternal Life in Community*, ”*Congregavit nos in unum Christi amor*” (2. februar 1994), 10.

⁸⁶ Jfr. Klara av Assisi, *Tredje brev til Agnes av Bøhmen*, 12-13; *Fjerde brev til Agnes av Bøhmen*, 15-16.

⁸⁷ Jfr. Det annet vatikankonsils pastorale konstitusjon *Gaudium et spes*, 4.

⁸⁸ Den apostoliske formaning *Evangelii gaudium* (24. november 2013) 53: *AAS* 105 (2013), 1042; jfr. *Ibid.* 187ff.: *AAS* 105 (2013) 1098ff.

⁸⁹ *Ibid.* 171.: *AAS* 105 (2013) 1091.

⁹⁰ *Ibid.* 281.: *AAS* 105 (2013) 1133.

⁹¹ Jfr. J. M. Bergoglio, Innlegg 13. oktober 1994, på bispesynoden viet *det gudviede liv og dets misjon i Kirken og verden* (in *Vida religiosa/Vie Religieuse* 115, n.7, juli-september 2013).

dere bidra til å la Kristus fødes og vokse i hjertene til menn og kvinner som, ofte uten å være klar over det, tørster etter ham som er ”veien, sannheten og livet” (Joh 14,6). Streb også dere etter å bli, som Maria, en ”himmelstige” hvor Gud stiger ned for å møte menneskene, og menneskene stiger opp for å møte Gud og for å kontemplere hans ansikt i Kristi ansikt.

Konkluderende bemerkninger og forordninger

I lys av det ovenstående, beslutter og forordner jeg følgende:

Art. 1.

I samsvar med kanon 20 av Kirkeretten (*Codex Iuris Canonici = CIC*), og etter en omhyggelig studie av de ovenstående 37 artikler, kan følgende fravikes, i og med promulgasjonen og publikasjonen av foreliggende apostoliske konstitusjon, *Vultum Dei Quaerere*:

- De kanoner av *CIC* som delvis direkte motsier en hvilken som helst artikkel av foreliggende konstitusjon;
- og, i særdeleshet, artikler som inneholder normer og forordninger hentet fra
  - o Pius XIIIs apostoliske konstitusjon *Sponsa Christi* (21. november 1950); *Statuta generalia Monialium*;
  - o instruksjonen *Inter praeclara* fra Religionskongregasjonen (23. november 1950);
  - o instruksjonen *Verbi Sponsa* fra KIKLSAL (13. mai 1999) om det kontemplative liv og nonnens klausur.

Art. 2.

§1. Foreliggende konstitusjon er rettet til Kongregasjonen for Institutter for konsekret liv og Selskaper for apostolisk liv, og til de enkelte klausurerte nonneklostre, enten de er rent kontemplative eller ikke, del av en føderasjon eller ikke.

§2. Konstitusjonen regulerer de anliggender som er listet opp i dens nr. 12 og videreutviklet i nr. 13-35.

§3. Kongregasjonen for Institutter for konsekret liv og Selskaper for apostolisk liv vil komme med ulike forordninger for hvordan disse grunnleggende normene praktisk skal implementeres, i samsvar med de ulike monastiske tradisjoner og med hensyn til de forskjellige åndelige familier, om nødvendig i samarbeid med Kongregasjonene for Østkirkene og for Folkenes Evangelisering.

Art. 3.

§1. Det skal i alle klostre legges vekt på livslang læring. Denne må sikres en plass i kommunitetens liv gjennom passende strukturer, da den legger grunnlaget og sørger for gode vekstvilkår for all klosterutdannelse, helt fra den grunnleggende fase av.

§2. For å sørge for en slik vedvarende dannelsesprosess, må føderasjoner fremme samarbeid mellom klostre gjennom utveksling av materiale, og ved bruk av digitale kommunikasjonsmidler, sistnevnte alltid med fornuft og på en hensiktsmessig måte.

§3. Stor omhu må vies valg av de personer som skal ha ansvar for å utdanne og følge opp nye kandidater, og hjelpe dem til å utvikle seg som modne mennesker. I tillegg må de enkelte klostre og føderasjoner gjøre alt de kan for å sikre at de ansvarlige og deres assistenter blir

godt forberedt til sin oppgave.

§4. De søstre som tar på seg den sensitive og krevende oppgave klosterutdannelsen er, kan også, i samsvar med gjeldende lover, delta i kurs utenfor sitt eget kloster som spesielt omhandler klosterutdanning. Ved disse anledninger skal de alltid utvise en passende atferd, i samsvar med sitt kall og de respektive karismer. Kongregasjonen for Institutter for konsekrent liv og Selskaper for apostolisk liv vil komme med konkrete normer i dette henseende.

§5. Klostrene skal være nøye når de skjelner kall og ånder, slik at kandidatene sikres personlig og passende rettledning. Det må utarbeides et utdanningsprogram, og man må aldri glemme at god tid må settes av for utdannelsens første fase.

§6. Selv om internasjonale og multikulturelle fellesskap er tegn på karismens universalitet, skal rekruttering fra utlandet som kun har som mål å sørge for at et kloster overlever, fullstendig unngås. Konkrete kriterier skal etableres for å sikre at dette overholdes.

§7. For å sikre utdannelsens kvalitet, bør klostre, der hvor omstendighetene tilsier det, fremme felles hus for grunnleggende klosterutdanning.

Art. 4.

§1. Idet de anerkjenner at bønn er hjertet i det kontemplative liv, skal hvert kloster revurdere sin dagsrytme for å se om den virkelig har Herren i sentrum.

§2. Fellesskapets liturgiske feiringer skal evalueres for å se om de virkelig utgjør et ekte og livgivende møte med Herren.

Art. 5

§1. Tatt i betraktning viktigheten av *lectio divina*, skal hvert kloster etablere passende tid og måter å gi rom til å lese/lytte, *ruminatio*, bønn og kontemplasjon, samt mulighet for gode samtaler om Skriften.

§2. Å dele den dypt forvandlende erfaring av Guds ord med prester, diakoner, andre gudviede og legfolk er et uttrykk for sant kirkelig fellesskap. Derfor skal hvert kloster bestemme seg for hvilke initiativ det kan ta for å sørge for slik utveksling og åndelig utstråling.

Art. 6.

§1. I hvert klostres planlegging av komunitetens liv og virke, skal man, i tillegg å sørge for god forberedelse av eukaristifeiringen, sette av passende tider for eukaristisk tilbedelse og invitere de troende i lokalkirken til å delta.

§2. Kapellaner, skriftefedre og åndelige veiledere for klostrene må velges med stor omhu, og med hensyn til deres særlige karisme og de utfordringer og krav felleslivet bringer.

Art. 7

§1. De som er kalt til å utøve autoritetens tjeneste skal ledes av en sann søsterlig og tjenestens ånd, slik at de foster en atmosfære fylt av glede, frihet og ansvar, og på den måten fremmer personlig og felles refleksjon og beslutningstaking, og sann kommunikasjon hvor hvert medlem av komuniteten kan uttrykke hva hun gjør, tenker og føler. De skal også sørge for å ivareta egen utdanning.

§2. Det felles livsprosjekt må være åpent for å ta imot hver enkelt søsters naturlige og åndelige gaver, og alle skal oppmuntres til å bruke disse til gjensidig berikelse og vekst i søsterlig fellesskap.

Art. 8.

§1. Juridisk autonomi må falle sammen med reell autonomi i liv og praksis. Dette innebærer et visst antall søstre – som dog kan være minimalt så lenge flesteparten ikke er for gamle –, den nødvendige vitalitet for å leve ut og videreføre karismen, reell kapasitet for å sørge for utdanning og selvstyre, verdighet og kvalitet i liturgisk, åndelig og felles liv, en virkelig funksjon som vitnesbyrd og deltagelse i den lokale kirkes liv, selvforsyning og bygninger i hensiktsmessig størrelse og stand. Disse kriteriene må betraktes i sammenheng og med et helhetlig blikk.

§2. I de tilfeller hvor et kloster ikke fyller kriteriene for reell autonomi, skal Kongregasjonen for Institutter for konsekrent liv og Selskaper for apostolisk liv undersøke muligheten for å opprette en *ad hoc*-kommisjon bestående av stedets ordinarius, føderasjonens president, en representant for føderasjonen og klosterets abbedisse eller priorinne. Hensikten med denne inngripen vil i ethvert tilfelle være enten å sette i gang en veiledningsprosess for å gjenopplive klosteret, eller å stenge det.

§3. Denne prosess kan også føre til at det aktuelle kloster tilknyttes et annet kloster, eller at føderasjonens president og hennes råd får ansvar for det, dersom det tilhører en føderasjon. I alle tilfelle tilfaller det Kongregasjonen for Institutter for konsekrent liv og Selskaper for apostolisk liv å ta den endelige beslutning.

Art. 9.

§1. I utgangspunktet skal alle klostre tilhøre en føderasjon. Hvis et kloster, av en særlig grunn, ikke kan slutte seg til en føderasjon, skal det, etter at kapitlet har stemt over saken, søkes tillatelse fra Den hellige stol om å få forbli utenfor. Det er Den hellige stols ansvar og rett å undersøke og ta en endelig avgjørelse.

§2. Føderasjoner kan opprettes, ikke bare etter geografiske kriterier, men også basert på likheter i ånd og tradisjon. Kongregasjonen for Institutter for konsekrent liv og Selskaper for apostolisk liv vil utstede normer i dette henseende.

§3. Gjensidig støtte og hjelp innen utdanning og til å fylle konkrete behov ved utveksling av søstre mellom klostre, samt å dele materielle goder, skal også sikres, i samsvar med bestemmelser fra Kongregasjonen for Institutter for konsekrent liv og Selskaper for apostolisk liv. Kongregasjonen vil også fastsette den føderale presidents og hennes råds ansvarsområder.

§4. Sterkere tilknytning mellom nonneklostre og deres tilsvarende mannlige orden, også på det juridiske plan, skal oppmuntres. Konføderasjoner og internasjonale kommisjoner bestående av ulike ordener, med statutter godkjent av Kongregasjonen for Institutter for konsekrent liv og Selskaper for apostolisk liv, skal likeledes oppmuntres.

Art. 10.

§1. Hvert kloster skal, etter grundig overveielse og med respekt for sin egen tradisjon og de krav dets konstitusjoner stiller, sende en søknad til Den hellige stol angående hvilken form for klausur det ønsker å ha, dersom en forandring er nødvendig.

§2. Når en av de mulige former for klausur er valgt og godkjent, skal hvert kloster så bestrebe seg på å holde seg til den og å leve ifølge dens normer.

Art. 11.

§1. Selv om enkelte monastiske kommuniteter, i samsvar med deres egen interne rett, kan nyte godt av renteinntekter, betyr dette ikke at de er fritatt fra plikten til å arbeide.

§2. I fellesskap viet kontemplasjon skal arbeidsinntekter ikke utelukkende brukes til å sikre en viss levestandard, men også, når det er mulig, til å hjelpe de fattige og klostre som trenger det.

Art. 12.

Dagsrytmen i alle klostre skal inneholde passende perioder med stillhet, for å fostre en bønnens og kontemplasjonens atmosfære.

Art. 13.

Hvert kloster skal finne passende uttrykk for det asketiske element i klosterlivet, på en måte som er meningsfull og lar dets profetiske karakter komme til syne.

Avsluttende bestemmelse

Art. 14.

§1. Kongregasjonen for Institutter for konsekret liv og Selskaper for apostolisk liv vil, i samsvar med foreliggende apostoliske konstitusjon og i dens ånd, utgi en ny instruksjon angående de emner som ble behandlet i nr. 12.

§2. De artikler i klostrenes konstitusjoner eller regler som må endres i henhold til de nye regulativer, må, når dette er gjort, sendes til Den hellige stol for godkjenning.

Gitt i Roma, ved St. Peter, den 29. juni, på høytiden for de hellige Peter og Paulus, i året 2016, det fjerde i mitt pontifikat.